

Arrest

nr. 124 713 van 26 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 2 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die *loco* advocaat L. PEPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij schrijven van 29 oktober 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 20 maart 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot

verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 11 april 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.10.2010 en aanvulling op 23.06.2011 werd ingediend door :

[...]

nationaliteit: Ghana

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden (en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name zijn geboorteakte kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde” (RW nr. 11.335 van 19.05.08).

Betrokkene legt in een aanvulling dd 23.06.2011 een paspoort voor. Artikel 9bis §1 stelt uitdrukkelijk dat de aanvraag slechts kan ingediend worden op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt. Wanneer de vreemdeling een kopie van het identiteitsstuk niet overmaakt samen met de inleidende aanvraag 9bis maar pas later, als aanvulling op de eerdere aanvraag, bewijst hij geenszins dat hij op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag over een identiteitsdocument beschikte en voldoet hij dus niet aan deze voorwaarde tot ontvankelijkheid, (arrest RW 70.708 dd 25.11.2011, arrest RVS 214.351 dd 30.06.2011) De Omzendbrief van 21.06.2007 stelt overigens expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk moet verklaren wanneer de identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werden of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene tot nu toe bij Dienst Vreemdelingenzaken gekend is onder de nationaliteit Liberia.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.4. Tevens op 20 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag als de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“[...] Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

■ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is in het bezit van een geldig visum”.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wijst de Raad erop dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de

rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken.

Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. Hij toont evenwel de samenhang tussen beide bestreden beslissingen, die een andere juridische en feitelijke basis hebben, niet aan. De Raad merkt ook op dat niet blijkt dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt zo nog niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf worden gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten hun geldingskracht zouden verliezen.

In deze omstandigheden, waarin verscheidene vorderingen waarvan de samenhang niet blijkt in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

Zelfs daargelaten de vraag naar de samenhang tussen de aangevochten beslissingen, dringt bovendien de vaststelling zich op dat verzoeker in gebreke blijft enig middel te ontwikkelen tegen de tweede bestreden beslissing. Het opgeworpen middel wordt enkel betrokken op de eerste bestreden beslissing. Evenmin wordt uiteenzet hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die zoals gezegd is gegrond op eigen juridische en feitelijke motieven.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 maart 2013. Gelet op deze vaststelling is het niet langer noodzakelijk een onderzoek te voeren naar de in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid wegens gebonden bevoegdheid.

3. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft, de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van *“het beginsel luidens welke elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven”*, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“De bestreden beslissing verwijt verzoeker dat zijn aanvraag niet vergezeld was van een identiteitsdocument: [...]”

Nochtans maakte huidige raadsman van verzoeker een kopie van zijn Ghanees paspoort over bij wijze van aanvulling, zowel aan de burgemeester als aan DVZ Brussel (stukken 3 en 4).

Alleen al doordat de beslissing ontkent dat verzoeker een identiteitsdocument overmaakte, terwijl dit wel degelijk gebeurde, schendt gedaagde de motiveringsplicht.

Gedaagde gaat echter nog verder in het schenden van de motiveringsplicht. De bestreden beslissing vervolgt immers:

« Betrokkene heeft, op het moment van de indiening van zijn aanvraag, geen bewijs voorgelegd dat hij over een identiteitsdocument beschikt. »

Dat artikel 9bis §1 van de Vreemdelingenwet echter bepaalt [...]

Uit de redactie van artikel 9bis volgt aldus dat de aanvrager een identiteitsdocument moet beschikken, doch nergens uit de redactie van het artikel blijkt dat dit document reeds bij de inleidende aanvraag moet worden gevoegd.

Integendeel in het tweede lid van de paragraaf wordt de voorwaarde uit het eerste lid uitdrukkelijk herhaald: de voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt.

Bovendien moet een asielzoeker wiens procedure hangende de regularisatieprocedure eindigt, zijn aanvraag nadien aanvullen met zijn identiteitsdocument.

Uit de lezing van het artikel volgt aldus dat de bestreden beslissing een voorwaarde toevoegt aan de wet door te vereisen dat men het identiteitsdocument moet voegen bij de initiële aanvraag.

Ook verwijst verzoeker naar de voorbereidende werken bij artikel 9bis. Daaruit blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoont" (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12).

Uit het advies van de Raad van State bij de wetswijziging blijkt dat "beschikken " dient geïnterpreteerd ; te worden als "overleggen " (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 184).

In de parlementaire stukken lezen we dat "een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is " en dat bij gebreke aan een dergelijk document "de identiteit onzeker is" en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf "niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden " (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waaruit blijkt dat tijdens de behandeling van de aanvraag, vooraleer de beslissing werd genomen, alsnog de nodige identiteitsdocumenten bij het dossier worden gevoegd.

Op het ogenblik van het nemen van de beslissing, wordt immers voldaan aan de documentaire ontvankelijkheidsvereiste: RvV 3 april 2009, 25.612; RvV 30 april 2009, 26.821; RvV 27 mei 2009, 27.754; RvV 28 mei 2009, 27.944; RvV 15 juni 2009, 28.720.

Verzoeker citeert in het bijzonder uit het laatstgenoemde arrest [...]:

"Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een identiteitsdocument dient te worden overgemaakt in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf teneinde zekerheid te verkrijgen omtrent de identiteit van de aanvrager, zonder dat hierbij de uitdrukkelijke vereiste wordt gesteld dat dit document bij de inleidende aanvraag zelf zou moeten worden gevoegd. Noch uit de wettekst, noch uit de memorie van toelichting bij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan afgeleid worden dat het uitgesloten zou zijn om, vooraleer het bestuur een beslissing nam, een ontbrekend document nog toe te voegen aan een reeds ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf.

In casu maakte verzoekster, vooraleer een beslissing werd genomen betreffende de door haar ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, een kopie van haar paspoort over. Verweerder beschikte derhalve, op het ogenblik dat hij zich uitsprak over de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, over een door verzoekster overgemaakt identiteitsdocument, waardoor hij in de mogelijkheid was om zekerheid te verkrijgen omtrent de identiteit van de aanvrager. Hiermee is voldaan aan de doelstelling die de wetgever heeft vooropgesteld. De Raad wijst er verder op dat de door verzoekster overgemaakte kopie van een paspoort dient te worden beschouwd als een aanvulling op de reeds hangende aanvraag om machtiging tot verblijf en derhalve als een integraal onderdeel van

deze aanvraag. Verweerder kan dan ook geenszins worden gevolgd waar hij stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet vergezeld ging van een kopie van het paspoort of de identiteitskaart."

Dat de rechtspraak die gedaagde aanhaalt doet hier niets aan af. In het bijzonder het aangehaalde arrest van de Raad van State nr.214.351 dd. 30.06.2011, handelt over een aanvraag op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad van State stelt met betrekking tot artikel 9ter dat er sprake is van duidelijke ontvankelijkheidsvoorwaarden op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

In artikel 9bis daarentegen wordt nergens uitdrukkelijk deze vereiste gesteld.

Het aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft een alleenstaand geval, dat de voorgaande overvloedige rechtspraak in tegengestelde zin niet kan omkeren.

Bovendien merkt verzoeker op - zoals reeds uit het feitenrelaas bleek -dat in casu de aanvulling die het identiteitsdocument toevoegde, de DVZ eerder bereikte dan de initiële aanvraag, daar deze meer dan 8 maanden bij het Turnhoutse stadsbestuur bleef liggen in afwachting van het overmaken van het paspoort. In casu is het duidelijk dat Turnhout het paspoort afwachtte om het als ontvankelijke 9bis over te maken aan DVZ Brussel (zie hun schrijven dd. 10.11.2010) : 'Gelieve dit alsnog zo snel mogelijk in orde te brengen aub'.

In ieder geval had de DVZ Brussel van in den beginne, toen de aanvraag haar bereikte hoe dan ook zekerheid over de identiteit van verzoeker, zelfs voor de inleidende aanvraag haar had bereikt.

Zoals de wet uitdrukkelijk vereist, beschikte verzoeker aldus over het vereiste identiteitsdocument.

Besluit:

Uit het voorgaande volgt dat de DVZ bijgevolg artikel 9bis §1 van de Vreemdelingenwet schendt door een voorwaarde toe te voegen die er niet staat.

Bovendien getuigt het niet van behoorlijk bestuur om de aanvulling bij de aanvraag niet in aanmerking te nemen, terwijl daar nochtans uitdrukkelijk uit blijkt dat verzoeker over het vereiste document beschikte en deze gedaagde zelfs voor de inleidende aanvraag bereikte.

Door te ontkennen dat verzoeker de vereiste identiteitsdocumenten voegde, is de motivering hoe dan ook niet afdoende."

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen, die uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, de juridische en de feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet vergezeld ging van een kopie van een internationaal erkend paspoort of van een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van de verplichting deze documenten voor te leggen. Hierbij wordt aangegeven dat de door verzoeker bij zijn aanvraag overgemaakte geboorteakte niet kan worden aanvaard als een geldig identiteitsdocument en dat het door middel van een aanvulling overgemaakte paspoort niet in aanmerking kan worden genomen, nu de ontvankelijkheidsvoorwaarde van het beschikken over een identiteitsdocument dient te zijn vervuld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Gelet op bovenstaande kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat in de bestreden beslissing wordt ontkend dat een identiteitsdocument werd overgemaakt. In de eerste bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk melding gemaakt van het gegeven dat verzoeker zowel een geboorteakte als een paspoort

heeft overgemaakt en wordt er wat beiden stukken betreft gemotiveerd waarom deze niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de beoordeling door het bestuur, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Uit artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in een uitzondering op bovenstaande regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

Verzoeker betwist de motieven van de eerste bestreden beslissing niet, in zoverre hierin wordt gesteld dat de overgemaakte geboorteakte niet kan worden aanvaard als een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wel meent hij dat verweerder rekening diende te houden met het paspoort dat als aanvulling bij de ingediende verblijfsaanvraag op 23 juni 2011 werd overgemaakt. Verzoeker geeft hierbij aan dat enerzijds artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet voorziet dat het identiteitsdocument reeds bij de aanvraag dient te worden overgemaakt aan het bestuur en anderzijds het paspoort aan verweerder werd toegezonden vooraleer de stad Turnhout de aanvraag om machtiging tot verblijf overmaakte aan verweerder, zodat laatstgenoemde gelijktijdig kennis heeft kunnen nemen van zowel de aanvraag als het paspoort.

De Raad wijst in dit verband evenwel op volgende rechtspraak van de Raad van State:

“De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag. Die voorwaarde is opgesteld in identieke bewoordingen als aanvankelijk in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het geval was en het Grondwettelijk Hof heeft daarover in zijn arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009

uitdrukkelijk gesteld dat het gaat om een “ontvankelijkheidsvoorwaarde met betrekking tot het bezit van een identiteitsdocument”.

De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt dus op het ogenblik van het indienen van die aanvraag. Het beginsel dat een bestuur op het ogenblik dat het zijn beslissing over dergelijke aanvraag neemt, rekening moet houden met alle elementen waarover het op dat ogenblik beschikt, doet geen afbreuk aan de voormelde ontvankelijkheidsvoorwaarde.”

(RvS 24 juli 2013, nr. 9788 (c); RvS 24 juli 2013, nr. 224.392)

Verzoeker diende bij schrijven van 29 oktober 2010 bij de burgemeester van de stad Turnhout de thans voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd door de stad Turnhout afgestempeld op 3 november 2010. Het is niet betwist dat verzoeker hierbij enkel een geboorteakte voorlegde. Op 23 juni 2011 maakte hij vervolgens aan de burgemeester van de stad Turnhout een aanvulling over op deze aanvraag, waarbij hij een paspoort voegde uitgereikt op 10 juni 2011. De burgemeester van de stad Turnhout maakte vervolgens de aanvraag over aan de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel.

Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt op duidelijke wijze dat verweerder rekening heeft gehouden met het door verzoeker ter aanvulling van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging overgemaakte paspoort. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Gelet op hetgeen voorafgaat kan verder niet worden vastgesteld dat verweerder in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet oordeelde dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag beschikte over een identiteitsdocument in de zin van deze bepaling en op deze grond de aanvraag tot verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaarde. De Raad verwijst naar voormelde rechtspraak van de Raad van State dat de vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt over een identiteitsdocument geldt op het ogenblik van het indienen van die aanvraag. Verzoeker geeft aan dat verweerder een voorwaarde zou toevoegen aan de wet waar zou worden vereist dat het identiteitsdocument ook reeds bij de inleidende aanvraag wordt gevoegd, doch dit betoog kan *in casu* geenszins volstaan om de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing aan te tonen. In dit verband kan het volstaan op te merken dat niet blijkt dat verzoeker op het ogenblik van het indienen van de aanvraag op 29 oktober 2010 beschikte over een identiteitsdocument – het nadien voorgelegde paspoort werd immers pas na indiening van de aanvraag uitgereikt – laat staan dat hij dit aantoonde. De verwijzing naar de voorbereidende werken bij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet laat ook geenszins toe tot een andere beoordeling te komen.

Verzoeker verwijst in dit verband nog naar rechtspraak van de Raad, doch hierbij dient de Raad op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentenwerking hebben. De Raad wijst er hierbij ook op dat bovenvermeld arrest en bovenvermelde beschikking van de Raad van State dateren van na de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad, zodat niet blijkt dat hij er nog dienstig naar kan verwijzen.

Verzoeker merkt verder op dat verweerder in de eerste bestreden beslissing niet dienstig kon verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State betreffende artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, doch er kan geenszins worden vastgesteld – gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State betreffende artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – dat op dat ogenblik niet naar analogie naar deze rechtspraak kon worden verwezen.

Het gegeven dat verzoeker zijn paspoort tegelijkertijd overmaakte aan zowel de burgemeester van de stad Turnhout als de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel en dat op het ogenblik dat de stad Turnhout de aanvraag tot verblijfsmachtiging overmaakte aan de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel deze reeds vergezeld was van het paspoort, vermag aan voorgaande bespreking van het middel ook geen afbreuk te doen. De Raad merkt op dat uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoeker zijn aanvraag moet indienen bij *“de burgemeester van de plaats waar hij verblijft”*. Derhalve dient de aanvraag om machtiging tot verblijf als ingediend te worden beschouwd op het ogenblik dat verzoeker deze aan de burgemeester van *in casu* de stad Turnhout

overmaakt en niet slechts op het ogenblik dat het betreffende gemeentebestuur deze aanvraag overmaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond. Enige schending van *“het beginsel luidens welke elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven”* blijkt aldus evenmin.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.4. Een onderdeel van een middel is verder slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of welk beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch tevens wordt toegelicht op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Verzoeker zet *in casu* niet uiteen op welke wijze het vertrouwensbeginsel is geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is (RvS 29 november 2007, nr. 177.367).

3.2.5. Het enig middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

4. Kosten

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS